

Avis Nyheter.

Peking. d. 1 1 1

Man har för första gången i Kejsarens närvaro uppfört et Franskt sorgespel kallad Cinna. Augusti mildhet, Skönheten och det högdragna uti de öfriga Charactererna hafwa gjort sitt rätta intryck hos åskådarne.

Fedo, Huswudstaden i Japan.

Kejsaren sielf roar sig med Öfversättning, och börjat med Elprit des loix och afhandlingen om Brott och och straff.

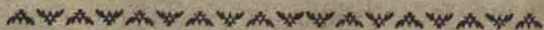
Ingen förnekas at komma in i Huswudstaden, och hwar en gör sig nytta utaf främmande Sögder. Sjelsmordet anses nu ej mera för dygd hos detta folket som har sunnit det wara et förtwiflans beslut, och ingen ting mindre än stort.

Ifrån Persien

Konungen wisar sig ofta utan den Persiska pragten, Zoroasters och Sadders heliga böcker läsas af honom med wördnad och nytta men Omar och Ali komma ej mer i fråga.

Ifrån Malabars Kusten.

Ankan * * wacker, ung och i sin bästa ålder har af hjertat begråtit sin Mans död som ensam blef lagd på båter; och sedan hon mera sörgt med hjertat än kläderna, har åter gift sig med en ung Man, som hon med litka ömhet älskar. Denna nya förening gör henne mera kär och wördad hos sina Medborgare.

Klagan. *)

Uti Dagbladet Wälsig. Tryckfrih. N:o 17. sidsta Skäcken, har jag nyligen läst den så kallade Stockholms Understolen. Jag har wid jämförelset af de för många år sedan samt för sednare tider utfärdade månads och andre Taxor, af Landimanna prisen och andre måttstäckar, sunnit

*) Insändt.

nit icke allenast sanningen af det som Publicola anfördt, utan ock at sådane Taxor som i förledit år och denne månad, icke existeradt sedan Sverige blef Sverige. Det är ibland annat så mycket mera upmärksamhet wärdt at Slagtare Embetet för denne månad sådt förhöjning på Edet Taxan, som Landmannas waror, såsom i synnerhet Creatur och spannemål äro nästan i lika pris som förut, äminstone på wiså orter, och åswen i Stockholms stad, ehuru Landtman merendels rättar wärdet af sine Creatur efter Stockholms Taxorne. Hwad wärkan dessa medfördt har ibland alla andra fattiga utan lön, den fattige löntagaren sådt erfara på spisqwarteren där de flästa Portioner af dåliga matbitar blifwit upsatte til 50 Proc. innom någre wcekör, så at man för et plåstykke nu mera icke kan äta sig mått, hwartil åswen bidrager de uppenbart olagl. uphandligar af Fogel och andre waror som utan åtal å Torgen förelöpa af de så kallade upköpare som denne tiden slagit under sig all Norrlands Fogel och sälja den med 100 Proc. skinneri til wiså förnåma och rika hus. At dessa Taxor åswen influerat i Landsorterne, har man ock årfarit. At wederbörande skulle wara belåtna med lågre Taxor, tyckes bewisas ibland annat därå, at en del af Bryggare Embetet härstådes i denne tryckande tid försälja godt dricka under Taxan, och det ändå med deras utkomst, hwilket så mycket mera hedrar dem ibland Stockholms Børgerskap, som deras wilkor i så betydande del blifwit förminskade genom förlusten af brånwins tilwårkningen och det mångfaldiga fuskande utom Societeten samme Embete måste widkännas, så at de med större skål, än Røttmåglare och Fiskmåglare kunde förså Taxorne, om icke en Christelig ömhet, Heder och öfwertygelse om laalig utkomst härtil wore rätta orsaken. Jag skulle til deras wål förrenta loford namngifwa desse Heders Mån af Bryggare Societeten, af hwilka åswen en del aflåmnadt för billigt pris wed til fattiga hopens hjelp, om jag icke wore öfwertygad at et wärdigt tankesätt och des utöfsning icke åskar et såfångt och smickrande berödm som för alla wåltänkande altid är osmakeligt. Emedlertid och då både på Källare och andre Spisqwarter dricka och matwaror dageligen förhöjes efter det Taxorne tiltaga, så önskas at detta angelåagna ärende måtte komma til högga wederbörandes närmare pröfsning. Då ingen twiflar om ändring.

Mera och utförligare en annan gång.

N:o 32 utkommer den 3 Februarii.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 32.

Stockholm den 3 Februarii 1783.

Slutet af den Österländska Kejsarens Tal til sin Thronföljare
se N:o 27 och 29 Sidsta Stäcken.

Dina gränssor böra vara wäl bewarade. Befäst Städerna som ligga där och inlägg tillräckliga Garnisoner. Hvad det inra af Riket beträffar, bde du ej trycka det med nya Fästnings arbeten eller med Krigsfolk.

Wünska ej din Armé, du blesive derigenom föraktad: men öka den ej heller, för at ej berunga dina Undersätare.

Rättsvisan är din Throns stöd. Din första omsorg bde vara at den skapas ovrängd och utan tids utdrägt ibland dina Undersätare.

Waka i synnerhet på Domarena, då du tillsätter inga andra än kunniga och wana i syflorna, så behöfwer du ej affätta dem för Ämbetsfel som ske af okunnighet. En Dommare bde vara säker at de Storas myndighet ej kan skada honom. Men war obewekelig emot alla dem som med wett och wilja wränga rättvisan, eller af egennyttia wilka derifrån.

Tag dygdiga och redeliga Män til Tribunal Chefer. Du behöfwer deras förtroende hos folket. Aldrig ikullkastar då et illa sinnadt Parti din Thron, hvars glants ökar de förras ära. Ellåt Domstolarne at på wist sätt wara folkets röst, och at placera sig emellan dig och den minsta torparen, för at med frihet tala för honom. Beröm dem, då de med ära och frimodighet afråda dig det som är din Högghet mindre wärdigt. Folket har all tillförsigt för en Regent som skattar rättvisan hdgre än sitt intresse. Bibehåll i helgd Domstolarnes wanliga bruk, hvarsförutan ast blie Arbitrairt. I allt tag oryggeligen tiden och de utsatte dagarne. Du kan ej gynna en Medborgare utan at trycka den andra.

Re-

Recommendera aldrig någon sak hos en Dommare, eller som är det samma, lått honom aldrig förstå huru du wil at Domslutet skal bli. Du skulle då handla som en Guds fiende, som en Tyrann, som en Hedning, i det du sökte förföra redeligt folk och fördomma en oskyldig eller befrid en skyldig. O min Son; glöm aldrig denna lärdommen! Hvarken du eller Dommararen dömer — det är Lagen.

Wälg aldrig sjelf Domare uti enskildt sak; det må wara Civil eller brottmål. Det folk håller den brottliga för oskyldig, om han dömmes af en Domstol som är Arbitrairt formerad, eller sammansatt af Favoriter.

Var ofta tistådes wid högsta Domstolen och undersök stundom sjelf Protocollerna; denna lilla möda wärkar på Dommarerna, som derigenom så känna ditt rättwisa tankesätt.

Straffa intet hårdt och grymt, öfwerse med fel, wet at du felar sjelf liksom andra, men lemna aldrig grofwa brott såsom förräderier, mord och roffverier ostraffade. Spara lif, men då du spar den, så laga at de ej stupa småningom i uelhet och elände, ofta et mera tyranniskt straff än at mista det på afrättsplatsen.

Tillåt ej at man under något sken pålägger nya skatter, eller at man ökar pålagorna. Bli du mera rik då dina Undersätare utarmas? at berarens tillräckliga utkomst lemna honom krafter at förbättra de redan opodsade såkten, och uptaga dem som ännu ligga i linda. Främlingar undertryckta af Tyranniska Furstar skola hos dig anhålla om tistånd at i ditt widsträckt Rike formera nya Colonier; dessa bägge medel föröka din inkomst, just derigenom at du ej för högt beskattar afkastningen. Gläd dig då en Undersäte Kan, utom det nödwändigaste, hafwa något öfwer til sina nöjen. Dina Undersätare äro menniskor, och hafwa samma känslor som du.

Underhåll wägarne i et säkert och beqwämtligt tistånd. Beskydda de Handlande, de äro Rikets stöd. Hedra dem; Thronens pragt är frukten af deras arbete. Jag har ej haft tid at upmuntra sjöfarten, kusterna äro ännu öde. Påminn dig at Handelsn til lands har gränstor, men at den til sjö utsträcker sig oändeligen. Det är genom den som Venedig blifwit en Drottning; den war i början blott en fiskare koja. Beskydda alla fria konster; upmuntra dem genom berdm, och hedrande föreslåden; men ej genom penninge förskott, som förstöra de Handlande, emedan de företaga sig mera än deras krafter tillåta. Anse upfinnaren af en nyttig sak som en Rikets wälgörare, och den för din bästa wän som

underwisar dig sättet at bättre plöja dina fält. Vårdera en wäl odlad åker framför alla lust trädgårdar; grunden til alt förtråde bör wara det allmänna bästa.

Du blir rik och mächtig om Asien är folkrik: det är rätta och kanske enda medlet at vinna batailler, at samla Stater. Et obebodt Paradis är onyttigt. twista ej at et för mycket folkrik land kan föda sina Inbyggare, det blir snarare en trädgård. Ju större et land är, ju swagare är det, om Inbyggare felas, des gränser blifwa illa agtade, och hjälpen är långsam.

Gouverneurerna böra föreställa Monarquens Höghet: det gagnar dem at äga et anseende som bidrager til de mindres undergifwenhet. Provinciernas Police, Handels bibehållande, och åkerbruket är dem ansettrodt. O min Son! wälg dem med urskillning; det är ifrån detta wal som Asien skal dömma om dig. Du bör gifwa dem en fullständig instruction; de skola af den finna folk mängden i landskapet, des inkomster, hwad naturen eller konsten (som är handel och arbetsamhet) där afstrar, de skola där läsa de regler efter hwilka de böra styra. En ödemark bör ej styras som et uodlat fält. Städerna äro et Rikets Statskammare, men hwar Landet bör ändå med den största omsorg wärdas. Det är fördelaktigt för Riket at folket winner sitt bröd wid sin anletes swett; det stärker dem och bibehåller dem medelst måtteligheten wid hälsan; det är där som man finner ämnen til krigsfolk. Städerna äro för Handels och Konstnärer. Konsterna göra större framsteg då de som öfwa dem äro tillsammans. Städerna äro äfwen försäkringar mot fienden. Urom dem wore ofta flacka lander til förfäring.

Beskydda värdre Städerna; bemöda dig at försä dem med sticketiga Cyresmän, och Huswud Städerna med erfarna Föreståndare. Betala dem så at de ej behöfwa några bi- inkomster; gif dem hopp at genom sina skyldigheters uppfyllande ernå ännu högre Amberen.

Understödd Städerna med någon hjälp. Anså et wackert Borgarehus som et af dina Stott. Det bidrager mera til Rikets nytta än Hystaspi- ka Collosserna. Wackra hus äro blomster-käddor som quarhålla Medborgaren under din Spira. Den som har något at förlora, gör sig lättan brottslig.

Asiens Climat är brännande och des wägar incommoda under hettan, Landet är skoglöst, upmuntra värdre ditt folk til trädplanteringar. De fluggriska högderna gifwa då watten, och de ofrukbara fälten förbättras om de få watten. En jerdiorfwa som göres fruktbar, är så mycket wärd som 20 hwilka du winnet af fienden.

Dina

Dina Råds Herrar må vara dina ögon, men tillåt dem ej at twära dina händer. Om de hade tillstånd at straffa, skulle tör hända deras arbitraira myndighet förbytas i tyranni; men de böra waka öfwer Religions, rättwisans, Policens och Financens handhafwande; med et ord, öfwer alt hwad som angår det allmänna bästa. Beskydda dem så länge öfwer alla sanning. Under ditt skydd frukta de hwarken Favoriternas hot, de Förnamas konstlingar eller folkets knorr. En wis Furste bör dock wara upmärksam på folkets röst: den är som en långt bort warande äska; blippen följer om man ej är angelägen at fördela den: Sanningens röst är alltid wördnadswärd, och den bör komma från dina närmaste Wänner. Den bör ej förtiga de Storas wäldsamheter, Gouverneurernas lättja och Upbördsmännernas nedrigheter: Deras skyldighet är at för Thronen framdraga det förtryckta folkets suckar; och då är det din at hårtill undersöka orsakerna, och på alt sätt förhindra framgången af det onda som börjar utsprida sig.

Ditt Råd är skyldig dig den största waksamhet, och jag säger ännu en gång den renaste sanning. Om det uppfyller sitt wigtiga kall, så bör du hedra det med din största nåd och ditt närmaste förtroende — då man ej kan supponera at det handlar annorledes, kan man ej heller supponera at du skulle anse dem med onåd.

Jag har til en del utstakat för dig min Son! den wäg som leder til den sanna lyckan, sådan som jag har den mig bekant. Utlong *) dömnögd, om han får hoppas at du följer den.

Chinesisk Sann Saga **)

Jag til en Mandarin helt ödmjukt skref et bref
 Men en Spion kom in, gronderade och swor
 Alt uti denna tid en ärlig illa för:
 Han stal et Epigramme och straxt på dörren dref
 Och med en blyttlik fart til Mandarinen kref
 Som uti denna Vers sig förotämpad tror
 — Hur geef det med mitt bref? — Hans Nåd det sönderref.
 Den andra seef en winef och därtill et par skor.

*) Så kallades denna Kejsaren, om hwilken man widare kan läsa hos den Stora Haller, Insändaren.

**) Insändt.

N:o 33 utkommer den 7 Februarii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1783

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skåcken,

N:o 33.

Stockholm den 7 Februarii 1783.

Sortsättning på Utdrag af *Helvetius* *) Se N:rer 88
och 91. Andra Skåcken.

En Furste som ej lifwas af kärleken för drän, och det Allmänna bästa; kan ej draga andra til sitt Hof än de, som med honom hafwa lika begär, lika smak, lika fördommar, lika affigter, lika nöjen; han omgifwes aldrig af andra än sådana lastbare menniskor hwilka den Allmänna häanden kallar Smickrare.

Poëten Saadi säger: „De fläste Prinsar äro så känslolöse för Sanningens språk, de hafwa så sällan behof af dygdiga och upriktiga wänner, at det merendels är et tecken til en allmän olycka, när sådana dygdiga menniskor wisa sig wid deras Hof. De blifwa aldrig kallade förran i det yttersta, och då Staten redan är så godt som förlorad.

Den som är utan heder och utan enwighet, är en fullkomlig Courtisan, (Hof: Karl) sade Hertigen af Orléans.

En

*) Anonymen som förut insändt och ännu behagat lofwa flera stycken af benna i Fransrike så åstade och af en stor och oplyst Regering där så protegerade Auctoren, får jag härigenom betyga min största tacksamhet och erkänsla — En Swensk som af Historien känner sitt land och dess Regerings omfliften från den fördömda Despotisme såsom i Christian Den Andras tid, til en olycklig Aristocratie och ännu ystare Anarchie, såsom för 10 år sedan, kan ej annat än läsa Helvetius med et slags högmöd och glädje öfwer wår nu warande lycksalighet, en naturlig följd af den år 1772 med hela Nationens så innerliga glädje antagna rätt fria (det wil säga ifrån alt sielfwäld och alla misbrub ränsade) Sälla och Kongliga Regering.

Utgif.

En pojke af pöbeln har Snille, tapperhet, försigtighet och drift. Ut i en Republique, där man igenom den Militairiske förtiensten kommer up til beställningar, blir denna pojke en Marius, en Themistocles, annorstädes blir han endast en Cartouche.

Li t-ching af en mörk extraction revolterar emot Kejsar T-con-ching, går sig til Anförare för de misnöjda, uprättar en Armée, marcherar til Peking och öfveraskar Regenten. Kejsarinnan och Drottningarne stry pa sig; Kejsaren mördar sin Dotter, går in i et oflogle rum i sitt Slott, och innan han ger sig döden, skrifwer han detta bref: „Jag har Regerat „stutton år; jag är nu detroniserad, men ser i denna olycka ej annat än „Himmels råttmätiga straff öfwer min lättja. Jag är dock ej den en- „da brottliga: De Stora wid mitt Hof äro det mer än jag; De hafwa „afhållit mig ifrån kändedom af mitt Rikes tillstånd, och derigenom gräf- „wit det djup hwaruti jag fallit. Huru skal jag wäga wisa mig för mina „ärefulla Förfäder? Huru skal jag kunna utharda deras förbrädelser? O „Li t-ching! Du som förfärrer mig i detta ohyggeliga tillstånd, tag „min kropp, slit den i tusende stycken, jag tillåter det gärna: jag förtje- „nar det äfwen; men spar mitt fattiga folk: det är ofsyndigt; det är re- „dan tillräckeligen olyckligt derigenom at så länge hafwa haft mig til sin „Regent.“ Tusende sådana drag, fundne i alla Historier, vittna at wel- ligheten råder nästan hos alla dem, som blifwit födde til Despoter. Ath- mosferen omkring Enväldet och dess Thron, tyckes wara upfylld af en sömnagrig ånga som bemågtigar sig alla hans själs förmyndigheter. De största Konungar äro merendels de, som antingen med mycken möda banat sig wäg til en rättmätig makt, eller och länge emottagit underwisingar i olyckans Schola.

Likafå löjligt det wore at med Ganimedes arm wälja uplysta Hercu- les klubba, likafå orimligt är det at af den Österländska Despoten kräwa et wakande öga, kärlek för sitt folk, omsorg för dess lycka, samt en stark och säker hand at dermed föra Riks Styret — Om en Indian skulle wä- ga fordra desse egenstapen af sin Monarch, samt beklaga sig öfwer hans wårdslöshet och lättja, så skulle Monarken twiswels utan swara honom: „Hwardöfwer beklagar du dig? Kan du utan orättwisa äska af mig, at jag „skal wara mera uplyst än du sjelf öfwer ditt intresse? Trodde du, då du „iflädde mig den högsta magten, at jag skulle försaka alla nöjen, afsäga „för mig sjelf och mina efterkommande alla de fördelar, som äro förknip- „pade med min plats, endast för den plågsamma hedern ot göra dig och „dina likar lyckliga. Hwar och en menniska äskar sig sjelf mer än alla

„andra: det wet du. Huru kan du då föreställa dig at jag döf för min
 „lärjas och mina passioners rop skal opoffra dem alla för din wälsärd?
 „nej, det wore at wilja omwälta naturen — Då jag äger magt at göra
 „alt, hwarföre skulle jag då inter wilja göra annat än rätt? Du svarar:
 „den som sätter wärde på Allmänhetens afkuning, den gör et annat bruk
 „af sin makt: „ja, jag medgifwer det, men hwar förer jag om äran och
 „Allmänhetens afkuning? Jag leswer för mina nöjen: och monne något nöje
 „gifwes som wägras mig och lämnas åt dygden? Nej, hwartil tjénar då
 „dygden? — Du hade bordt förut se, at du sjelf bröt knuten af det sam-
 „band som förenar Regenten och Undersåtarn: du hade bordt känna at
 „de afskilde ditt intresse från mitt, då du wäpnade mig med Enwäldet —
 „Osförsigtig gaf du mig Enwäldsspiran, seg wägar du ej slita den ur
 „min hand: pågöd och förtryckt ströffas du nu både för din osförsigtighet
 „och din seahet. Wet, at du ej andas utan min tillåtelse: hwart ögnableck
 „utaf ditt lif är en nåd. Förakteliga slaf! du födes, du leswer endast för
 „min ro. Krökt under tyngden af din kedja skal du krypa för mina för-
 „ter, lida och dö i din uselhet: men jag förbjuder at sucka och beklaga dig.
 „Sådan är min wilja.

Författning e. a. g.

Herr Redacteur.

Händelsewis kom jag för någon tid sedan öfwer en bok som war ganska
 illa sönderriwten och utan Titelblad, så mycket jag kan begripa, måtte
 det warit någon slags Dictionaire eller Encyclopedie, så wida där woro
 wisa Articklar afhandlade. Om mitt swaga minne tillåter, skal jag till in-
 förande lämna Herten ännu flera esquisser, *) hålt emedlertid til gods
 denna om

Lagar:

Fären leswa ganska enigt och förnöjsamt i samhällen, deras synne
 hålles i allmänhet för dumt och ensaldigt, emedan wi inter se den oändeliga
 mängd leswande djur som de fördrå tillika med löfwer och gräset. Kan
 Hända swälja de dem helt ofskyldigt, och utan at weta deraf liksom wi äta
 matkar i ost, med et ord: deras republicque är den sannaste afbild af den
 gyldene åldern.

*) De stola med nöje införas.

Sönsen föreställa den äkta Monarchien. Ingen Kung på jorden kan förliknas med en Tupp. När han sparserar förnämt och ståte ibland sitt folk, så sker det ej af minsta vanité. Om en Fiende bryter innom Hans Rikes gränstor, så befäller han iniet sina Undersåtare gå och låta slagta sig för hans Höghet och makt: han går sjelf, rangerar sina hönor bakom sig, och slåf ända tils han döer. Är han åter Segerwinnare, och behåller fåtten, så är det han allena, som börjar fröjdesången. I hela det Borgerliga lefwernet kan man ej opwisa det som är mera högt, mera ärerikt och mera oegennyttigt. Denna Monarchen har fått alla dygder på sin lott, har han i sin Kongliga nåbb et korn, en mark, ger han den åt den första af sina undersåtare som är behöfwande, — slutligen, Salomon sjelf i all sin härlighet bland sina Frillar wägede iniet så mycket som den samsta bondtupp.

Bien, om det är sant, at deras Regent är en Drottning som bewår digar alla Undersåtare med sin närmaste kärlek, så är den Riksstyrelsen ännu nöjsammare och fullkomligare.

Myrorerna äga en förträfflig Democratie, den är at skatta öfwer alla slags Regeringar, så wida de innom hwarandra äro alla lika goda, och hwart enda individue arbetar där för det helas nytta.

Markattorna äro ganska olika dessa föregående, och synas wida skilda ifrån at wara förenade under grundade och beständiga lagar.

Menniskan liknar af alla djur måst Markattan, igenom gåstwan at efterapa, igenom sin flygtighet, och genom den egenkapen at deras Föredningar och Påbud så ofta utnydes och ändras.

Man finner sällan en dugelig Lagbok i något Rike, ordsaken är klar, Lagarna äro skapade efter tider, ställen, behöfwer ic.

Til människoslagets blygd wet man, at Lagar etablerade i Spel äro snart de enda som utan minsta Mannamån äro rättwisa, tydeliga, och obrottsligen iakttagna och lydta. Hwarföre har hela werlden med den största wilja underkastat sig Indianen som opfunnit Schac-Reglorna; då Regenter til exempel Påswarna, med alla sina Herda: bref ofta fått åtlöje och förakt — för ingen annan ordsak, än at Schac-Spelaren skrifwit dem med urskillning och rättwisa. Desså hafwa dessa lagar stått i 5 tusende år, då wantliga Regerings-Lagar i detta Tidewarf ej ofta stå 5 tusende timmar.

N:o 34 utkommer den 10 Februarii.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 34.

Stockholm den 10 Februarii 1783.

*Religion och Moral. *)*

En dödsång är wiskhetens första Schola, de läror man där undfår, göra mera intryck än alla wåra Hof Predikaners lärdomar, mot hwilka man alltid har någon fördom. Utom des predikar en döende usling långt wälsäligare med sin tyktad än den största Orator: och då han talar, kan et enda af des ord underwisa människosläktets herrskare — Min Läsare! här har du et grusweligt exempel: hö, rys och lär.

En ung Herre i sina bästa år som fört en flygtig och obetänksam lefnad, blef håstigt sjuk. Jag war hos honom den bedröfliga afton som föregeff des död. Jag war ensammen med des Läkare och en af hans bästa wänner som han älskat och som han förstört. Så snart han seck se mig, sade han: „Doctorn och Ni kommer för sent . . . jag har ej mera hwarken lif eller hopp. Ni wiljen bägge göra underwärc: kunnen Ni upwäcka en död?

Himmelen sade jag, har warit god: han har warit tålig — „Ack! „sade han, om han det ej warit, wore jag nu ej så brottslig. Swad har „han ej gjordt för at frälssa mig, för at göra mig lycklig? . . . Men, „jag har twingat den Allsmågtige at ge mig förlorad.

Än den Guden som Återlöst er? sade jag:

„Wänta, wänta, ropade han: Ni gifwen mig et dödsång . . . „Han är den klippan mot hwilken jag liden Leppsbrott . . . Jag har för „nekat des namn.

Han wille hwarken höra något af mig eller sin Medicus, och bibehöll en djup tyktad som endast afbröts af håstiga plåger, suckar, och sammwets ägg, til des klocka slog. Då ropade han med håstighet: „D

*) Insändaren har ej behagat säga hwarest han tagit detta starka och wackra stycket — men jag skulle mycket bedraga mig, om det ej är af den sublima Joung.

Ugif.

„O tid! o tid! som jag förlorat, som jag missbrukat, det är rättvis
 „at du hämnar dig: ljudet af dina timmar sätar mig i hjertat . . . huru
 „är du icke förtvunnen . . . om jag ännu hade en månads lif: en enda
 „vecka, en enda dag! jag begär ej år . . . Nej, et Seculum wore ej till
 „räckeligt för det som återstår mig at göra.

Jag sade honom: at man ej kunde nog mycket bemöda sig at vinna
 Himmelfiket: at det wore et lycksalighetens hemvist . . .

„Så mycket värre sade han, då han föll mig i talet: Himmelen är
 „förlorad för mig: Himmelen är nu för mig den sälligaste del af mitt
 „hemmete.

En stund derefter förestälte jag honom bedja:

„Bed Ni som kan, sade han: Jag har aldrig gjort det. Jag kan
 „intet bedja . . . och jag skulle bedja förgäfwes, jag känner redan Gud
 „wid min sida: Han avslutar med mitt samwete: och hämden är redan
 „börjad . . . jag emotstår ej dess slag, mitt samwete talar samma språk
 „som Han: jag håller med dem emot mig self.

Då han märckte sin wån wara hästigt rödd ända til tårar, såg
 han ömt på honom och sade:

„Behåll dessa tårar för dig. Jag har bedragit dig . . . är det
 „mig som du begråter? grymme! hwad du plågar mig. Wid dessa ord
 „den wille dess wån gå ut . . .

„Nej, sade han, blif qwar: För dig är ännu hopp öfrigt. Hör mig
 „den sista gången; huru dåraktiga woro ej de tal och de råd jag gifwit
 „dig! huru obetänksame war det ej af dig at höra och tro mig! men, be-
 „trakta mitt nu warande tilstånd: det jäswar oss bägge, och bör öppna dis-
 „na ögom. Denna kroppen är endast swaghet och plågor: men de plå-
 „gor som min själ ufstår, tyckas gifwa honom mera lif och rörelse: Aldrig
 „kände hon så wäl förnustet som nu, aldrig war hon mera stark, mera
 „leswande: ack! denna warelsen som uoltswas i selfwa döds timman, må-
 „ste utan twifwel wara odödelig . . . Nej, jag twiflar ej mera därpå, at det
 „gifwes en Gud: det är blott en Gud som kan låta mig ufstå de plågor
 „jag lider.

Jag wille lyckönska honom til den bekännelse som han gjort om de
 tvenne förnämsta Arrielar i dess tro, och som den lidande Naturen påskat
 ifrån dess läppar, då han med hästighet utbrast:

„Ack! för all del, låt mig fortfara: jag har ej sång tid at tala . . .
 „Min wån! min åtskade wån! dig som jag gjort så mycket ondt; min själ,
 „så wäl som min kropp lida. Den gifwer endast ofullkomliga och afbrut-
 „na tankar: Samwets ågg öfwer det framsarna drifwer min tänka til
 „det tilkommande; och fasan för det tilkommande drifwer den tillbaka til
 „det:

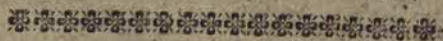
„det framfarna. Och wet under alt, kan jag ej finna en stråle af hopp.
 „Ack! om du kände hälften af den grymma tyngd som förkrosar mig, så
 „skulle du skatta Martyren lycklig midt i de lågor som förtära honom : :
 „De äro intet ewiga.

Huru röda woro wi icke! men snart blefwo wi det ännu mera. Med en orolig uppsyn och et förwiflat ansigte, ropade han:

„Mina olyckliga sateser hafwa förgiftat min wäns hjerta. Mina dårskaper hafwa bragt min Son i uselhet: Mina hårdheter hafwa mördat min Hustru : : : Årersår det ännu för mig et annat helwete? : : : Du förbarmande och nådefulla Gud! som jag hädat, helwetet är för mig en fristad, om det kan dölja mig för dina . . . n.

Straxt därpå förlorade han det öfriga af sitt förnuft, uti sin förwirring uttalte han sasesligheter, som böra begrafwas tillika med honom; och förån solen, hwilken (som jag önskar lyst för så så brottsliga) framtindrade, oppaf denna så rika, så glada, så älskwärda, igenom sin födsel och alla lyckans och naturens förmoner, så umärkta, men tillika denna så olyckliga Alramont, sin anda.

Ora och obetänksamma ungdom! spegla dig i detta förfärande exempel. Du är i en ålder då passionerna som håstigast rafa, då sällskaper och efterdomen göra djupa intryck på ditt hjerta — du kan ej altid emotstå deras föröfrande reterter; men, skona ärminstone Religionens helgade sanningar. Hwad usel åra är det ej at wisja kallas esprit fort? Ditt lif berispyter i oro och omwisshet, och när döden med förfärande steg nalkas, då först finner du fast för sent, högden af din dårskap. Oddens plågor, et särat samvetes hotande vittnesbörd, och en rättfärdig och hämdkräffjande Gud måla sig då för din bestöta och förwirrade sid, du ser med sasa hämdens öska färdig at krossa ditt brottsliga hufwud, och förwiflan sluta dina olyckliga och illa använda dagar — Sör, Rys och Lär.

Procentaren och Redaktören
 Saga.

Ack Himmel! hwilken salsig wäda!
 I hwad bekymmer jag mig sann : : :
 I dag på Torget til min låda
 Jag går, och möter just en man
 — En låda — wänta — ej med säcker:
 Nej bara Tryckfrihetens Skäcker
 — En man — ja han som lägger in:
 Som en minut ej lärde sig wänta:
 Men: oasbrutit at förwänta,

Hann

Han ropar: „Herre! er påminn
 „At tiden nu til ånda løper
 „Behagar Ni bewiset se?
 „Eet Dagblad jag beständigst köper
 „Och fordrar reciprocité.
 Med samma grep han i sin jaeka
 Och där min tvungna handskrift tar
 Den låg ibland en större packa
 Som idel Silktug sedlar war.
 Jag ryste — men hwad stod at göra?
 Här war et infall något wårdt
 Med bön och tårar honom röra
 Jag säfångt långt förut har lärdt
 Jag hwiskar då „Min wån! er akta
 Gör intet gny och intet bång
 Men tala lågt och tala sakta
 Jag eljest gör er undergång.
 „Hwad (inföll han) kan jag wål frukta!
 „Jag Gud ske lof! har ingen nöd
 „Och aldraminst lär den mig tuckta
 „Som åter Tryckfrihetens bröd —
 Jo Herre! wet, jag skal förklara
 På alla Borg i Stockholms Stad
 At Ni är en ibland den skara
 Som sänder in til mina Blad
 Och til bewis — hwad wil Ni swara?
 Det mörka papper som man såg
 Där löftet mitt som snömos låg
 Det kunde blott Concepter wara
 Och Manuseript til nästa dag.
 „Ack hjertans! (säger han och dånar,)
 „Spar sådan hämd af sådant slag
 Jag alt för gäena har fördrag : : :
 Och blott befall — på nytt jag lånar.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skåcken,

N:o 35 och 36.

Stockholm den 14 Februarii 1783.

De tre Bröderna från Bagdad
Saga *)

Tre Bröder, Selim, Rustan och Mirza, arftagare til en medelmåttig Summa pengar, tänkte dela den sig emellan, då Mirza, den yngsta bland dem, sade åt de andra hånge: Denna Summan, som delad och emellan är ganska obetydlig, skulle blifwa rätt ansenlig om den tilhörde en enda. Man fördubblar med mera lätthet et stort Capital, än man fördölar et mindre. Wi äro alla 3 upfödda til Handeln. Selim, vår äldsta bror, förstår den bättre än någon af oss. Låt oss ge honom vår del. Wi skola arbeta under dess uppsigt, och om han lyckas, som wi böra förmoda, så delas winsten. Rustan samtyckte härtil. Men tillade Mirza, låt oss swärja honom en fullkomlig tilgifwenhet. Då wi lemna vår lycka i dess händer, böra wi ha et blinde förtroende til honom. Han får ej misbruka det. Enigheten skal utgöra vår styrka och våra fördelar. De lofwade at i allt lyda Selim. Denna, som härigenom blef rik, uptänkte widsträckt förslag, som lyckades. Han hade snart et bland de största och bäst försedda Magasiner i Bagdad af Indiska och Orientaliska waror, knapt taltes om annat än om Köpmannen Selim. Bagdads Greswinnor täflade om angränlärer i hans bod. En dag kom et Fruntimmer höljid (enligt bruket) af sitt stor, och ärfölgd af en ung slafwinnia. Dess sina wärt gaf den bästa tanka om dess utseende. Hon köpte åtskilligt af Rustan, som denna

*) Insändt ifrån Sällskapet B. A.

dagen stod i boden. Han hade et behageligt utseende. Det unga Fruntimmeret som tog honom för Selim, tyckte om honom, och sade honom flera höfsligheter angående des lycka i handeln. Rustan svarade, det han ej wore bolagsman, at det wore hans äldsta bror Selim, men at han blott wore deltagare och ägare af en tredjedel i fonden.

Han hade sin affigt med detta tal. Han beswer Fatmé (så war Flickans namn) at höja på floret för at få se den wackra mund som så smickrade honom. Hon hade för honom denna höfsligheten, hwilken Afriens Fruntimmer sällan ha för en Karl som ej behagar dem. Rustan blef intagen af des Föndhet. Han såg hennes bortgång med ångslan, och lät en slaf följa henne. Han fick weta det hon war dotter til en Handelslande sam blifwit död för twenne år sedan, och lemnat henne et ringa arf; at hon lefde mycket enfligt i sällskap med en gammal och en ung slafwinna, och at hon kunde self disponera om sin person. Han underlät ej skrifwa til henne et ganska ömt bref, hwari han, enligt Arabiska galanterier liknade henne wid alla wärens blomster, och slutade med at tilbjuda henne sin hand. Tilbudet blef emottagit. Han lemnade sin bror Selim, del af sin sällhet, hwilken lyckönskade honom, och sade: du lemnade mig 3000 Sequiner när wi började wår handel. Här har du 30000 uti winst som tilhöra dig, men, jag inbillar mig det din affigt ej är at öfwergifwa handelen, hwilken så ricktat dig. Hwarföre skulle du öfwerge dina Bröder? Kom at tillika med din Hustru bo i mitt hus, hwilket äfwen är ditt. Låt mig fortifara med wår handel, så mycket mer som jag nu har et godt tillfälle at använda wåra penningar. Lef med oss, jag skal se dina barn upwäxa. Wi skola upföda dem i sina Fäders stånd, och de skola lika med oss blifwa lyckliga.

Rustan samttyckte; men des unga Fru som war högmödig, såg med ledsnad at han blott war som en hjälpare i Selims handel, och at alt ankom på den äldre. Hon brann af längtan at se sin Man wara ägare af en så ansenlig bod som des bror. Hon inbläste hos honom et slags afwund, som hon kallade täflan, hon försäkrade det wore större heder at wara sin brors Rival, och låta ryktet tala om Rustan som det taltes om Selim.

En ung och wacker Hustru öfwertalar lätt. Rustan skilade sig wid sin bror, och sade det han ämnade sätta alla sina waror på et skepp, sara til Sn Serendib. för at där drifwa sin handel, och at han hoppades det.

det denna resan skulle rickta honom öfver sin önskan. Min bror, svarade Selim, kom ihog Saadis lärdom. Rikedommarne äro på hafsbotten; men säkerheten på dess stränder. Hvarföre wil du lemna allt hwad du äger i wädrets och böljornas wåld? lemna mig äminstone hålfsten. Lyckan har gynnat dig här, och idr dertföre wara mindre bewägen på andra ställen. Hvarföre wil du fresta henne? hvarföre ledsnar tu wid at wara lycklig? Rustan hörde honom ej. Han tog afled af Selim. Farwål, sade Selim, måtte du en gång slippa at begråta ditt öde! Rustan war ej nögd med at öfwerge Selim. Han förförde äfwen sin yngsta bror. Det är skam sade han, at längre stå under Förmyndare. Mirza uttog då äfwen sin del och följde Rustan.

Selim, nödsakad i et ögnablick, då han minst wäntade det, at aflemna så stora summor, såg med en häftig sorg sina bröders afresa. Han tycktes sörut se de olyckor som hotade dem. Han led samma tid en lidenskada som wid annat tilfälle warit mindre betydande. Penningar bdrjade brista. Han kunde ej upfylla sina förbindelser. Han begärde tid. Dess Creditorer, trodde honom wara förlorad. Man misstänkte hans obestånd i anseende til hans bröders afresa. Han ständes. Han blef nödsakad at lemna sina bästa saker til lågt pris. Afwunden som dess rikedommar öpmäckt, nekade honom den hjälp han begärde i sitt öde, och som kunnat åter sätta honom i stånd. Han tog då et förtwiflat beslut. Han sålde allt, betalte sina Creditorer, samlade en liten penninge summa och for til Balsora, emedan han ej längre wille bo uti en stad, som sedt dess lycka, och warit vittne til dess fall.

Ankommen til Balsora, uprättade han en liten handel, som lyckades tämmeligen wäl. Han samlade penningar, och företog sig en resa til Cairo där han hoppades winna något mera. Han reste med en slaf och en Camel; men blef anfallen af röfware, som togo allt hwad han ägde, ihjäl slogo slafwen, och lemnade honom så när död. En menniskowån (ty de finnas där någon gång) hjälpte honom och lät bära honom i sin koja. Dess sår woro ej dodeliga. Han blef frisk. Wården som war fattig, gaf honom litet mat då han gick.

Selim blef då nödsakad at tiggas fram på wägen til Mossoul. Han råklade en hop tiggare, Munkar som redde sig til at göra en måltid af torkade fikon och gråshoppor. Han bad om los at få delta i deras matredning. „Ack! sade en af dem, hwad kan ni begära af stackare som knapt

Knäpt hafwa sin bärning? alt hwad wi kunna göra, är at he Mahomer, för er; men war afsvarssamma lefnad passat er ej — „alt passat för den som är wäl hungrig, sade Selim, och han tänkte förebrå dem deras häderhet, då twenne af dem omsamnade honom och wätte honom med sina tårar! Det war hans bägge bröder. Alla 3 syntes förundrade at finna hwarannan i et så öfrenswardt tilstånd. Selim berättade dem sina händer, och blef underdåttad om deras olyckor. De hade gjordt en betydande winst på Sérendib; men då de skulle segla tillbaka, hade de blifwit tagne af Sjödröfware; Ruskans Hustru hade blifwit sård, och de äfwen. De wore nu rynda ur slaweriet; och nödsakade at lefwa af allmosor. Selim aktade sig at påminna dem det de sjelfwe ädragit sig sin olycka, och äfwen förordskat des egen. „Efter wi äro förenade sade han, hoppas jag det wäret öde blir mildrat. Wi hafwa aldrig warit olyckliga förr än wi uphörde at lefwa tillsammans. Lätt of arbetat gemensamt at ersätta våra förluster; men öfswergifwen denna nesliga klädedrägt, under hwilken man endast drar et milt och förakteligt lif. Lättjan är ff. delia, men arbete och mod kunna uträta alt. Låt of fara til Mossoul. Wi ha alla tre handets bekantskaper. Wi ska söka at så tjenst hos några Köpman. Då wi göra of nyttiga, kunna wi åter bli lyckliga.

Des bröder som sunnit sig illa deraf, at ej sölia hans råd, gjorde hwad han wille. De foro til Mossoul, men alla deras försök wore fruktlösa. Alla syflor wore optagna. De måste nöja sig med at springa ärender. De trenne bröderne placerade sig i 3 särskilda quarter. Genom en outreddetig slit underhöllo de sig deraf. Man hade märkt deras nit, och man syflatte dem håldre än de andra.

En dag, då Selim hade burit stora packor til en rik Klådes; Handlare, hwilade han sig på en stembänk under det han wäntade på någon som kunde emottaga des bylten. Herren kom denna gången emot wanlig heren sjelf. Han lät utbreda klådet för sig. Det kom från Bagdad. Detta är rätt wackert, sade han: Selim sjelf har aldrig skickat mig något bättre. Wid detta namnet såg han båraren darra. Hwad selim er? sade Köpmannen. Ingen ting, svarades; men, lärarne började strömma från des ögon. Har ni kändt Selim? forifor Jaffer (så war Köpmannens namn.) Har ni warit i des tjenst? jag har kändt honom, sade Selim. „Det war en ganska hederlig karl, tillade Jaffer, och hans olycka den jag ej kunnat begripa har gjordt mig rätt ondt. Ty ingen människa har haft

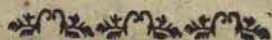
mera sjecklighet och ärlighet i sin handel. Ju mera Jeffer taste, ju mera ömjade det Selim. Han bekände slutligen det han war denna ohyckliga Selim, och at han blifwit så mycket mera bestört som han måkt at dessa waror varit honom förr tillhöriga. Jeffer blef röd öfwer det tillstånd hwari han träffade sin gamla wän. Han föreslog honom at ta et rum bland sina första Bokhållare. Selim emottog det tilbud med all erkänsla. Det nit tilwann honom dageligen sin Herres ömness. Han wäntade endast på tillfälle at skaffa sina bröder en tjänst i detta huset. Då han en afren gick förbi et mycket lågt fönster som hödde til Gruntinernas rummen, hörde han sin namn. Han wände om, och blef ej litet förundrad at igenkänna Fatmé, Rustans Hustru. Hon berättade det hon blifwit fördr til Mossoul af en Syrisk Köpman, och såld til Jeffer som äskade henne högeligen. Hon frågade efter nyheter från Rustan, och försäkrade det hon alltid äskade honom och at hon aldrig skulle uphöra at begräta honom. Selim berättade at Rustan wore i Mossoul. Fatmé stämde möte med honom dagen därpå wid samma timma, och sade at hon skulle tänka efter hwad som wore at göra wid et så bekymmersamt tillfälle. Selim war rådlös. Uptäcka allt för Rustan wore at störa dolken i det hjerta, och bringa honom til wägsamma förslager. Befordra Fatmés flyckt, wore åter at med den största otacksamhet förstylla sin wälgärningas man. Emedelstid gick han til fönstret wid den utsatte timman. Fatmé sade det hon brann af längtan at åter se sin Man, och bad Selim föra honom till wid en wis timma. Han förestälde henne den fara som här med wore förknippad, men hon bad honom med sådan öfwer at han lofwade tala wid Rustan. Han gick til honom, berättade sammanhanget, och Rustan utom sig af glädje war sårdig wid den utsatta timman; men en slaf hade hört en del af Selims samtal med Fatmé, och upträckt allt för Jeffer.

Jeffer kunde knapt tro det Selim war i stånd at begä en sådan troslöshet; men slafwen försäkrade honom det han hört timman utsattas, och at han sjelt kunde wara vittne til allt. I samma ögnablick som Rustan fördr af Selim nalkades fönstret, ankom Jeffer med sabeln i hand, at följd af 6 bewäpnade slafwar. Ohycklig! sade han til Selim, innan jag afhugger ditt och din öwärdiga sjeleslagares hufvuden, så säg mig hwad som bringat dig til et så nedrigt föräderi? är det på detta sättet som du belönar mina wälgärningar? Selim, darrande, bekände allt. Fatmé wänte Jeffers sötter med sina tårar. Det är min man sade hon.

Jag hörde honom till innan jag kände er. Åskilg oss ej, utan låt oss röna prof af ert ädelmod.

Jeffer war intet wärdjur. Han blef rörd öfwer den olyckan som på en gång drabbat denna Familjen. „Jag har redan haft ömkan med er bror, sade han till Rustan. Jag skal ej återtaga mina wälgärningar. Jag skal åfwän utsträcka dem öfwer dig och din bror Mirza. Det är Himmelen som förde er till mig, och hwar gång som den stora Propheten kastar sina ögon på Jeffers hus, skal han där finna barmhärtighets werck, och utbreda öfwer det samma sällhet och fred.

De trenne bröderne bodde sedan hos Jeffer och blefwo dess Compagnoner. Han återgaf Fattmé åt Rustan, och gifte sina bägge döttrar med Selim och Mirza. Ingen afwund, ingen oenighet regerade dem emellan. De älskade hwarannan och woro lyckliga.

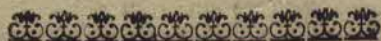
Engelska Alphabetet. *)

A Han skrattar åt allt hwad som händer
 B Med et lappri han prästar
 C I tjensten får otta Parent
 D Wära tider utmålar
 E Har tusend pund Stårling i lön
 F Bli betalt för det han är skön
 G Bara knaster kan röka
 H Är Hälste i eld och i brand
 I Han kan åka och kröka

R Bli

*) Insändt som Öfversättning utur Londons Cronicle.

R Är firad med Frimurar band
 P Han gräfwet i djupaste sand
 M Som witter agerar
 N Uti nöden sätter på strand
 O I Kingsbek *) Presiderar
 P Går wisse och dricker sitt win
 Q Alla snyttingar mättar
 R Är et mål för dårarnas grin
 S Löper ifring och berättar
 T Han är inbillsk mächtig och stor
 U Han är hittig och rådig
 W Är den exellantaste Bror
 X Äter orättwist nådig
 Y Han spelar hwar endaste natt
 Z Han somnar på Perus skatt.

*Definitioner. *)*

En *frondeur* är den som är arg at intet Norrström flyter utur hafwet inni Mälaren.

En *smickrare* är den som påstår at wattenet i Norrström likwål blott på det stället där det flyter förbi Kongliga Stallet, har samma smak, samma färg och samma kraft som nyss inkommit Spa-watten.

En *Patriot* är den som samlar Riksdalrar och plåtstycken, han bär då Söderneslandet hos sig.

En

*) En rätt.

**) Insändt.

En rått Phrao Banqueur är den som på en två Riksdalers Sedel när han jugera sin punctörs Cassa (det förstås at det dras för stora Banquen.)

En rått Punctör är den som förstår at wisa pengar, men derföre aldrig betala sina marquer.

A n n o n c e.

Nil . . . n . . . s . . . a är i förgår insändt i Boklädan wid Riddarhus Torget 2 Riksdaler Specie af en som underskrifwit sig Alsyna wite-
ne af hushåldets nöd. Dessa wiserligen i nöd warande Föräldrar
och barn hafwa således emottagit detta wedermåle, af et godt och ömmant
de hjerta med en rörelse som de bättre känna än uttrycka.

N:o 37 utkommer den 17 Februarii.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 37.

Stockholm den 17 Februarii 1783.

Utdrag af Historien om Chineser och Japaner 3c. *)

Då Apolonius af Tyana wid des första resa til Indien besökte Konung Phraotes och fant ingen ting Majestäligt wid Hofwet, utom Monarchens person och at en sträng ärbahet i agt togos wid hela Hofwet, frågade han Konungen genom tosk; om det blott wore hans sinak, eller om landets lagar fordrade at leswa så enfsaldigt och utan all pragt; „Monarchen swasade: Eagen så wäl som mina bdiesser hafwa fördr mig ifrån all utwärtens präal och ståt som ej kan wärka på andra än små och fålånga själar, men i alla fdenuftiga dgon altid blir et falskt glitter. Jag nyttjar också den söga pragt som Eagarna medgifs wa mig, endast med måttlighet. Jag delar honom med de personer jag älskar och öfwerlämnar öfwen en del där af til mina fiender, på det undersåtarena icke måtte oroas af dem. Härutinnan låter jag min höghet bestå. Appolonius frågade honom widare huru hans Kongliga Taffel serverades, Jag dricker ej någor win sade Phraotes, ostare, än när jag offerar åt Solen; Hwad jag får på min Jagt, skänker jag mina betjenter, och är tilfreds med den kropps öfning och den ro jag har där af. Några frukter dem jag sself planterat och wårdar i min Trågård, är den spis hwaraf jag gemenligen betjenar mig.

Kö.

*) Insändt.

Rörande Styrelse, Wårket i Konungeriket Siam.

Alle Embetsmän, så wäl de hwilka åter kunna blifwa affatte, som och de hwilkas Embete warat hela deras lifstid, måste när de tiltråda det aflägga ed. Man låter hwar och en dricka et wist mått watin i en af deras Prästers närvaro, hwilken utlåger 1000:de förbannelser emot den samma, som insättes i ämberet i fall han går emot de honom åligande pligter. Dagadt denna eden, sälja de fläste Embetsmän bort Wåtten och Söplorne och det som aldra förhäteligast är, at det synes som skulde sådant skinnande godkännas af Regeringen. Det är Domarena tillåtit at antaga skänker, och man drifwer här en upp-nbar handel med råttwisan. Ståthållarena sälja bort de dem undergifna tjenster och desse betjenter åter igen äro på wist sätt nödsakade at undertrycka menige man, för at måta ta de Storas snålhet och girighet.

Den lyckliga Wåstajöta, Drängen eller *Contrast* af den olyckliga Lima bon *)

På Östra sidan af Kinakulle i en angenäm sluttning står et wildt Rids-bärstråd hwars förträffeliga och saftfulla bär sällan få sutta ofredade til hösten. För än de hunnit sin mognad och sin rådnad, bortsnappas de gementligen af foglarna för sina små, eller af Herdarna för deras Herdinnor som wida öfwerträffa bären i en skär och lifagtig fårg.

Händelsen jag ärnar måla är ingen diet, Gudem med pil och båge är allestädes närwarande — Det är i offuldens hemwist, det är på den sålla Landtbygden som kärlekens språk tålkas i sin renhet, och när man känner det, så känner man altid någon slags artighet.

Om en Boucher funnes i Sverje, skulle han tör hända ej finna ämnet owärdigt sin pensell.

*) Insändt i Augusti månad 1782.

En klar och wacker sommardag gick en tref Landt. Fiska wid mor-
gonrodnadens ankomst ifrån sitt hyble til Staden, at försälja sitt färska och
nytt tjärnade smör. Den hwitstrurade byttan stod aldeles orörlig på wår
Caris huswud, och des wisa och lätta gång wärkade den fullkomligaste
jämwig. Under byttan äro des långa och mörka hår flätade innom
hwarandra i skapnad af en Crona som utgåra et nytt stöd för bördan,
jämte en intagande prydnad för den hjässa de omlinda. Derifrån ser
man twenne mångfärdjade siden band fläcka ikring des axlar och sladdran-
de för wädret någon gång röra det fina, det waka, det spånstiga lisswet,
en syn wanligare wid Vennerns stränder än i Stockholm, oaktadt all
Byggningskonst af järn och walsfiskben.

Just där det ej nog utringade Lisswetet slutas, innom hwilket rosor
och liljor nytt utspruckit, omgisswer, wiker, och rundar sig uti omkrets
(som ögat aldrig får se at icke blodet omlöper fortare) en tunn och lätt
kortel hwilken ju fortare den är, ju mera retar det lystna ögat, åter
derunder, (måtte det aldrig blifwa någon hemlighet) röjer sig kärlekens
eget wärk — Kan det wara annat än små och wäldanade ben passande
til denna stöna skapnaden och hwilken swära arbeten aldrig borde ty-
ga? — ja de lätta spåren som synas uti sanden ester denna 15 års ungen
bryr hwarje resande at leta och följa dem.

Så går wår lilla Wästgödska utsmyckad med alla dessa skatter,
och ännu flera, hwilka en Kung skulle dyrt betala, men den minsta Under-
säten får för intet.

Carin Kommer under förbigåendet wid roten af Kärnbärs trädet som
omringas af en mängd buskar och telningar, hwilka varit skonade för
trädgårdens saken och knifwen. Några bår undangömde för den lätta sjä-
derkarans hunger, och befriade för Herdarnas fåra bemödande, wisa
wid Slens upgång deras små purpurfärdjade klot på hwilka daggen ännu
pärlar. Den stönas öga ser dem, des mund åstundar dem — det skulle
wara en wällust at klättra sig opfdre och pläcka dem at henne, Kan hån-
da ännu roligare, at se henne hufv klifwa opp — Hon gör det, hennes
lena hand afriswer de båren hon i sit tycke trodde måst mogna. Des
blodröda läppar utsuga den söta fasten, men de små Eisenbens tänderna
för